

Flertallet (Venstre, det konservative Folkeparti og det radikale Venstre) anser det for overflødig, at de Personer, der under den gældende Lov har faaet fuld Aldersrente, uanset at de kun var mellem 60 og 65 Aar gamle, paa ny skal have Samtykke hertil af Indenrigsministeren eller Kendelse fra Invalidforsikringsretten, og tiltræder derfor Ændringsforslag Nr. 18.

Ændringsforslag Nr. 19 skyldes et af Bestyrelsen for „De samvirkende Sogneraadsforeninger“ udtalt Ønske, jfr. Bilag 2; Ændringsforslag Nr. 20 er formelle Ændringer, nødvendiggjorte ved, at Loven først skal træde i Kraft den 1. Oktober d. A.

Ændringsforslag Nr. 21 er nødvendigt, fordi det i Forslaget § 22, 1ste Stykke, foreslaas, at de deri omhandlede Personer, indtil de fylder 65 Aar, kun skal oppebære to Trediedele af den faste Rente, og Overgangsbestemmelserne i Ændringsforslag Nr. 24 skyldes endelig, at de i Ændringsforslag Nr. 5 foreslaaede Grænser for Sygehjælp og personlige Tillæg efter deres Indhold først kan bringes til Anvendelse for Regnskabsaaret 1929—30.

Et *Mindretal* (Bresemann, Hauge, Einer Jensen, Helga Larsen, Holger Larsen og Simonsen) kan ikke erkende, at de aldersrentenydende har saadanne Kaar under den nuværende Aldersrentelov, at det er forsvarligt at foretage en Nedsækering af deres Aldersrente, saa meget mindre, som samtlige Partiers Repræsentanter i Landstingets Udvalg angaaende en Forbedring af Aldersrenten saa sent som i 1926 var enige om en betydelig Forbedring. For den Gang at opnaa Overenskomst havde Socialdemokraterne maattet slaa meget af paa deres principielle Ændringer denne Sag vedrørende. Mindretallet maa ubetinget fastholde, at vel tiltrænges en Omlægning af Rentesatserne, men at disses Størrelse ligesom andre Ydelser efter Loven bør opretholdes og i visse Tilfælde udvides.

Mindretallet har ikke ubetinget modsat sig ændrede Fradragsbestemmelser og har ved tidligere Behandlinger af Loven bøjet sig for Kravet fra Venstre om, at Forbedringer skulde holdes indenfor den nuværende økonomiske Ramme. Nu at ville foretage Indskrænkninger uden samtidig at forhøje de daarligst stilledes Understøttelser finder Mindretallet urimeligt.

Det maa i denne Forbindelse erindres, at den nuværende Lov indeholder Bestemmelser om Dyrtidstillæg, omfattende alle Rentenydere, og om Forskels-hjælp, omfattende mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{3}$ af disse.

Den første Hjælp er gledet betydeligt ned med Prisfaldet, og af Forskels-hjælpen har de gamle maattet aflevere næsten det hele for endelig 1. April næste Aar helt at blive den berøvet. De gamle har saaledes efter Mindretallets Formening fuldt ud ydet deres Bidrag til den forandrede Kroneværdi.

Mindretallet kan derfor ikke tiltræde den af Flertallet foreslaaede Nedsækering, men stiller Forslag om en anden Affattelse af Loven. Denne Affattelse er enslydende med det Forslag, som samtlige Partiers Repræsentanter i Fjor i Landstingsudvalget enedes om. Kun paa et enkelt Punkt, med Hensyn til Refusion fra Staten til Kommunerne, er der, efter Ønske fra Købstadforeningen, medtaget en Bestemmelse om, at Refusionen foregaar ved kvartaarlige Udbetalinger.

Et *andet Mindretal* (Holdgaard) har under Lovforslagets Behandling underkastet Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil være muligt uden at skade Lovens Hovedformaal at opnaa de fra Regeringens Side tilsigtede Besparelser, en meget nøje Prøvelse, men Mindretallet maa bestemt fra-raade at gaa saa vidt i Besparelser som af Regeringen foreslaaet.

Som det fremgaar af de fra Mindretallets Side stillede Ændringsforslag, kan dette gaa med til Besparelser paa forskellige indenfor denne Lovgivning gældende Omraader, i første Række gennem Ind-